NUMMER 21 – JUNI 2026

OEF

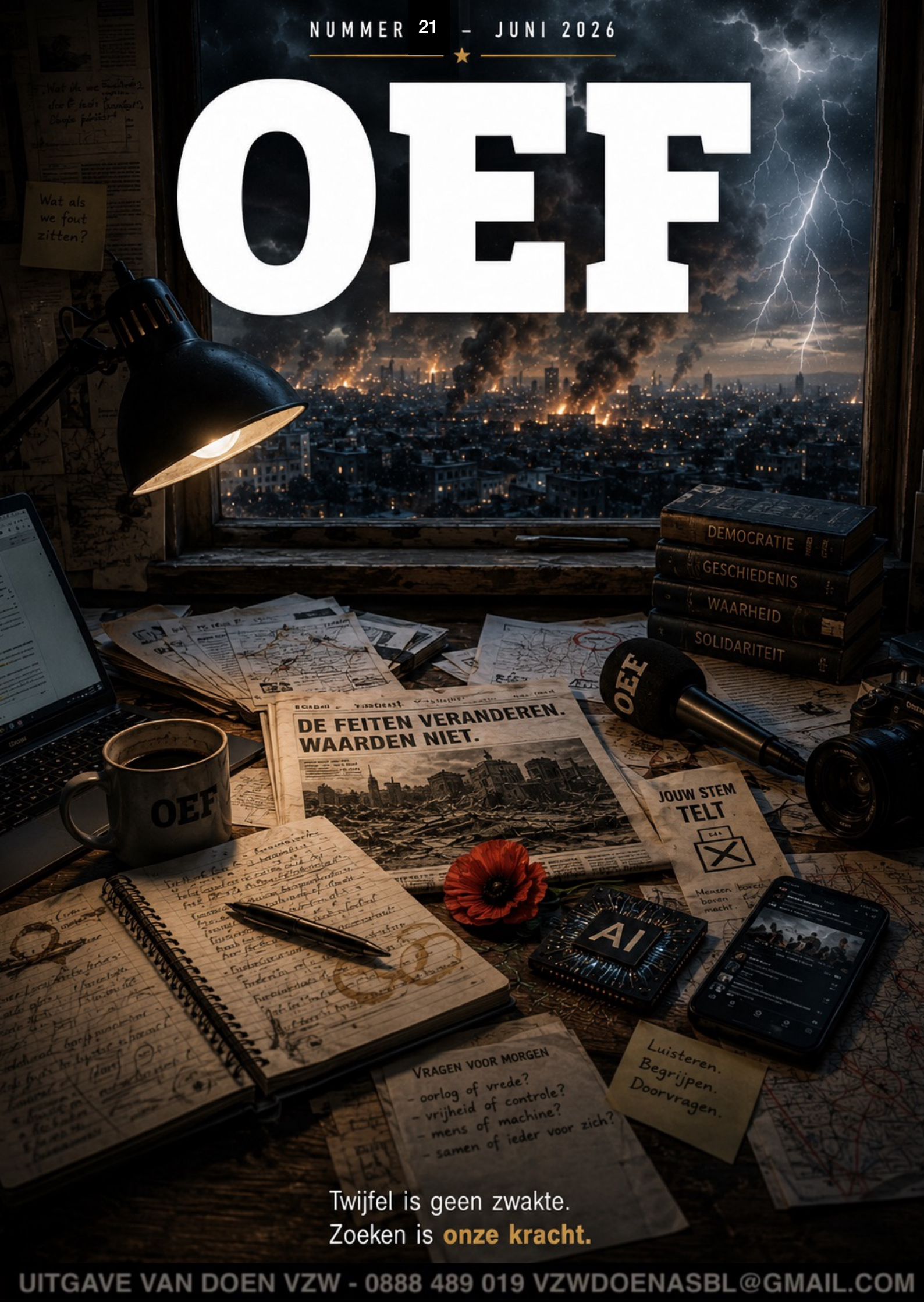

Twijfel is geen zwakte.
Zoeken is **onze kracht.**

UITGAVE VAN DOEN VZW - 0888 489 019 VZWDOENASBL@GMAIL.COM

In tijden van onzekerheid groeit de roep om controle, efficiëntie en beheersbaarheid. Ook het middenveld ontsnapt daar niet aan. Verenigingen, ziekenfondsen, sociale organisaties en burgerinitiatieven moeten efficiënter, transparanter en vooral goedkoper worden. Hun maatschappelijke waarde wordt steeds vaker beoordeeld met een boekhoudkundig oog gebaseerd op meetbare resultaten en economische rendabiliteit.

Uiteraard moeten maatschappelijke organisaties zich blijven aanpassen aan nieuwe uitdagingen, zich opnieuw uitvinden. Niemand pleit voor stilstand of onaantastbare structuren. Maar achter dit debat schuilt een diepere vraag: wat gebeurt er wanneer een samenleving zichzelf steeds meer begrijpt als iets dat vooral beheerd moet worden?

Besturen hebben altijd een dubbele opdracht gehad, samengevat onder de noemer 'beheer-zorg'.

Enerzijds is er het beheer van de samenleving: veiligheid, regelgeving, financiën, controle en organisatie. Dat beheer is noodzakelijk. Zonder structuur loopt een samenleving vast. Maar daarnaast is er ook een tweede opdracht: zorg dragen voor het samenleven zelf. Zorg voor mensen, voor verbondenheid, voor buurten waar mensen elkaar nog ontmoeten, voor plaatsen waar verschillen niet onmiddellijk uitmonden in wantrouwen of vijanddenken. Het gaat daarbij niet alleen om formele zorg, zoals ziekenhuizen, woonzorgcentra of assistentiewoningen. Het gaat om een bredere en gedeelde sociaal-maatschappelijke bezorgdheid.

Precies op dat snijpunt tussen beheer en zorg lag historisch de betekenis van het middenveld. Een samenleving leeft immers niet alleen van financiële markten en sturende overheden. Ze leeft ook van jeugdverenigingen, cultuurhuizen, mutualiteiten, vrijwilligerswerkingen, buurtinitiatieven en sociale organisaties. Van plekken waar mensen niet eerst klant, consument of dossier zijn, maar medemens.

Vandaag zien we echter hoe beleid — zeker bovenlokaal — steeds sterker opschuift richting beheer alleen. Alles moet meetbaar, controleerbaar en rendabel worden. De taal van de samenleving verandert ongemerkt: burgers worden klanten, zorg wordt een kost, organisaties worden afgerekend op output en efficiëntie. In die logica dreigt maatschappelijke waarde alleen nog zichtbaar te worden wanneer ze economisch meetbaar is.

Dat is geen toeval. In een neoliberale samenleving verschuift de aandacht geleidelijk van samenleven naar beheersen. Wat kwetsbaar, relationeel of moeilijk meetbaar is, komt onder druk te staan. Zelfs menselijke nabijheid moet vandaag vaak verantwoord worden in termen van efficiëntie, rendement of besparing.

Maar een samenleving is geen onderneming.

Wanneer middenveldorganisaties nog uitsluitend beoordeeld worden op efficiëntie en zichtbare resultaten (lees: zonder kosten voor de samenleving) dreigen we te vergeten waarom ze ooit ontstaan zijn: niet alleen om systemen te beheren, maar om mensen te dragen. Het middenveld produceert niet zomaar "diensten". Het helpt een samenleving zichzelf bijeen te houden. Het creëert plaatsen waar mensen leren omgaan met verschil, verantwoordelijkheid opnemen en verbonden blijven met iets dat groter is dan zichzelf.

Wanneer die relationele ruimtes verdwijnen, ontstaat misschien een efficiënter systeem — maar tegelijk ook meer vereenzaming, wantrouwen en polarisatie. De grote paradox van deze tijd is misschien wel dat we steeds sterker inzetten op controle, terwijl net het relationele fundament van samenleven afbrokkelt.

Tijdens de coronaperiode werd dat even zichtbaar. Toen waren het niet alleen systemen die de samenleving overeind hielden, maar vooral warme netwerken van mensen die boodschappen deden voor elkaar, ouderen opbelden, mondmaskers naaiden of spontaan hulp organiseerden in buurten en verenigingen. Niet de markt hield toen de samenleving samen, maar de bezorgdheid van mensen voor elkaar.

De vraag is waarom we die ervaring zo snel opnieuw vergeten.

Misschien is dat vandaag de echte uitdaging. Niet alleen hoe organisaties zichzelf moeten heruitvinden, maar ook hoe we opnieuw ruimte maken voor die bezorgdheid, verbondenheid en menselijke nabijheid in een samenleving die steeds harder en individueler dreigt te worden.

Een samenleving leeft niet van beheer alleen. Ze leeft van mensen die zich betrokken blijven voelen op elkaar. Van plaatsen waar nog geluisterd wordt. Van buurten en organisaties waar zorg meer betekent dan administratie of efficiëntie.

Misschien is dat ook de blijvende betekenis van tradities zoals Rerum Novarum: de herinnering dat economie, beleid en samenleving uiteindelijk ten dienste moeten staan van het menselijke samenleven zelf.

De vraag is daarom niet alleen hoe we onze samenleving organiseren, maar vooral welke samenleving wij samen willen worden

https://tussendeneuzen.be/blog260511/

Bert Verleysen 2

Een samenleving leeft niet van beheer alleen. Ze leeft van mensen die zich betrokken blijven voelen op elkaar. Van plaatsen waar nog geluisterd wordt. Van buurten en organisaties waar zorg meer betekent dan administratie of efficiëntie.
Misschien is dat ook de blijvende betekenis van tradities zoals Rerum Novarum: de herinnering dat economie, beleid en samenleving uiteindelijk ten dienste moeten staan van het menselijke samenleven zelf.
De vraag is daarom niet alleen hoe we onze samenleving organiseren, maar vooral welke samenleving wij samen willen worden

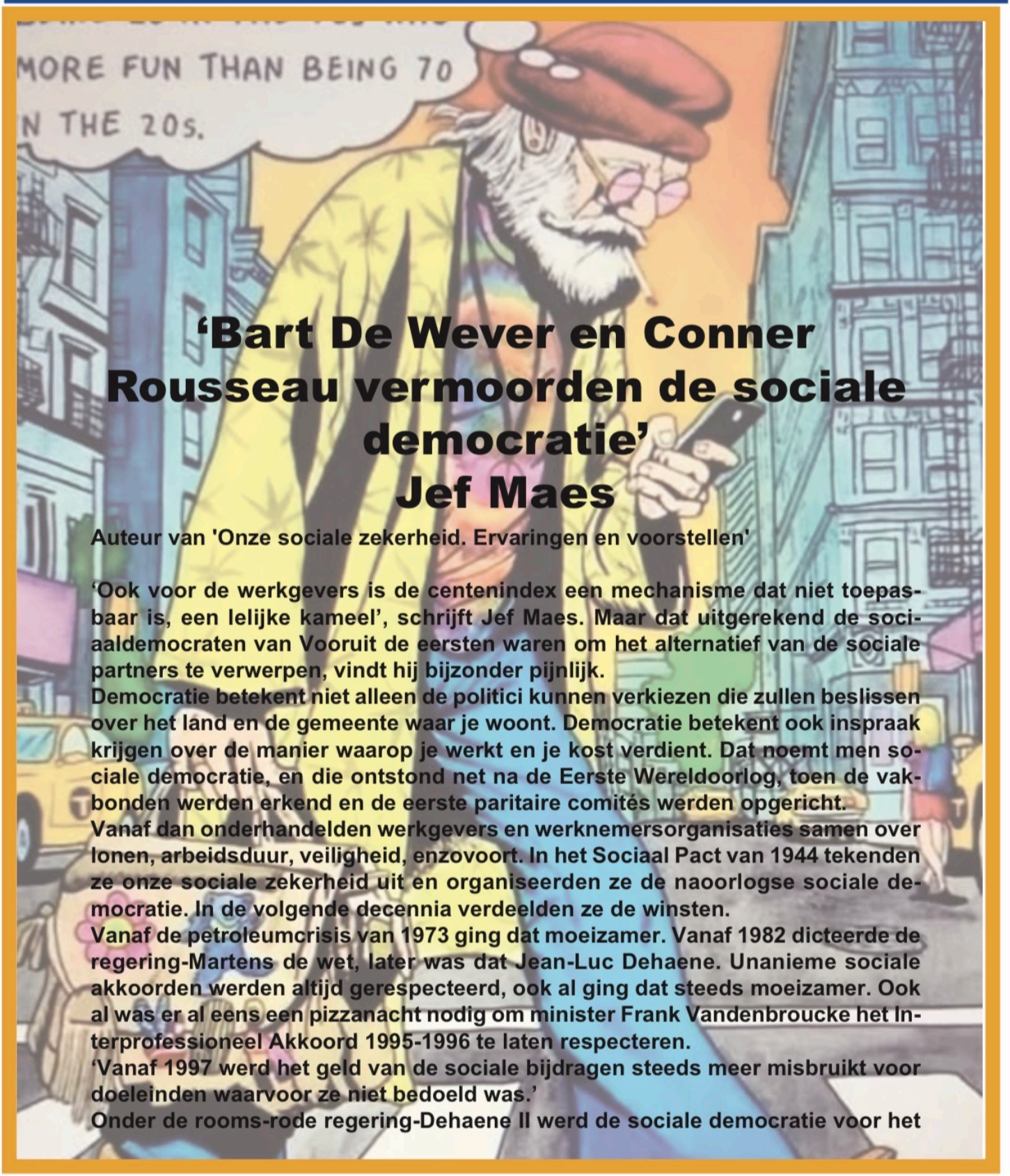

‘Bart De Wever en Conner Rousseau vermoorden de sociale democratie’
Jef Maes

Auteur van 'Onze sociale zekerheid. Ervaringen en voorstellen'

‘Ook voor de werkgevers is de centenindex een mechanisme dat niet toepasbaar is, een lelijke kameel’, schrijft Jef Maes. Maar dat uitgerekend de sociaaldemocraten van Vooruit de eersten waren om het alternatief van de sociale partners te verwerpen, vindt hij bijzonder pijnlijk.
Democratie betekent niet alleen de politici kunnen verkiezen die zullen beslissen over het land en de gemeente waar je woont. Democratie betekent ook inspraak krijgen over de manier waarop je werkt en je kost verdient. Dat noemt men sociale democratie, en die ontstond net na de Eerste Wereldoorlog, toen de vakbonden werden erkend en de eerste paritaire comités werden opgericht.
Vanaf dan onderhandelden werkgevers en werknemersorganisaties samen over lonen, arbeidsduur, veiligheid, enzovoort. In het Sociaal Pact van 1944 tekenden ze onze sociale zekerheid uit en organiseerden ze de naoorlogse sociale democratie. In de volgende decennia verdeelden ze de winsten.
Vanaf de petroleumcrisis van 1973 ging dat moeizamer. Vanaf 1982 dicteerde de regering-Martens de wet, later was dat Jean-Luc Dehaene. Unanieme sociale akkoorden werden altijd gerespecteerd, ook al ging dat steeds moeizamer. Ook al was er al eens een pizzanacht nodig om minister Frank Vandenbroucke het Interprofessioneel Akkoord 1995-1996 te laten respecteren.
‘Vanaf 1997 werd het geld van de sociale bijdragen steeds meer misbruikt voor doeleinden waarvoor ze niet bedoeld was.’
Onder de rooms-rode regering-Dehaene II werd de sociale democratie voor het

eerst gekortwiekt. De 'loonmatigingswet' van 1996 beperkte vanaf dan de marge aan koopkracht waarover werkgevers en vakbonden mochten onderhandelen. Vanaf 1997 kwam er ook een eind aan het paritair beheer van de sociale zekerheid. Politici traden toe en gaven zichzelf vetorecht in het beheerscomité van de sociale zekerheid. Vanaf dan zal het geld van de sociale bijdragen steeds meer misbruikt worden voor doeleinden waarvoor ze niet bedoeld was.

De regering-Michel (2014-2018), met N-VA, liberalen en CD&V, zal 'sjoemelsoftware' steken in de loonmatigingswet, zodat de sociale partners gedurende jaren geen enkele marge meer hadden om te onderhandelen over de lonen, toch altijd een van de belangrijkste onderwerpen van het sociaal overleg.

Arbeidsduur

Met de regering-De Wever, en met ministers Frank Vandenbroucke en Vincent Van Peteghem, brak een nieuw tijdperk aan. Het tijdperk van 'het primaat van de politiek'. Vanaf 1 juni 2026 hebben de sociale partners niet alleen nog maar weinig in de melk te brokken over de lonen, ze hebben ook niets meer te zeggen over de arbeidsduur. Arbeidsduur is altijd bij uitstek een onderwerp geweest van onderhandeling tussen werkgevers en werknemers. Toen minister van Arbeid Laurette Onkelinx (PS) in 2000 via een wet de 35-urige werkweek wilde invoeren, stak Mia De Vits (ABVV) daar eigenhandig een stokje voor, omdat ze arbeidsduur een materie vond waar de sociale partners moesten over beslissen. Het waren ook de sociale partners die het tijdskrediet via een cao vormgaven.

'Door de invoering van het systeem van 360 vrijwillige overuren, is de vakbond buitenspel gezet.'

Door de invoering van het systeem van 360 vrijwillige overuren, waarover werkgever en werknemer individuele akkoorden kunnen sluiten om gemiddeld tot 45 uur per week te werken, is de vakbond buitenspel gezet. Volgens prominent ex-vertegenwoordiger van de werkgevers, Manou Doutrepont, wijst dat op een andere trend: de individualisering van de arbeidsverhoudingen. 'De arbeidsduur als pijler van het werknemersstatuut kan als thema uit het collectief overleg verdwijnen,' zei Doutrepont begin mei in een interview met Trends.

Dat is ook zo met de premies voor nachtarbeid, die de regering zo ver wilde afbouwen dat ze botste met Europese regelgeving.

Landingsbaan

De regering-De Wever besliste ook dat in 2025-2026 alleen maar onderhandeld mocht worden over 2 euro aan extra maaltijdcheques. Dan is de regering plots niet meer geïnteresseerd in de begroting, want maaltijdcheques worden niet belast.

Meer nog. Het was nog maar net duidelijk dat de wet op de loonmatiging zou toelaten om in 2027-2028 te onderhandelen over loonsverhoging, en Vooruit-voorzitter Conner Rousseau wilde al dat dat ingevuld werd met een nettokoopkrachtpremie in de bedrijven waar winst gemaakt wordt. Ook hij vindt het dan niet belangrijk dat dat noch inkomsten voor de overheid, noch pensioenrechten oplevert.

'Deze regering verwijt de sociale partners dat ze geen sociale akkoorden maken, maar als die er dan toch komen, doet ze net het omgekeerde.'En het wordt nog erger. Deze regering verwijt de sociale partners dat ze geen sociale akkoorden maken, maar als die er dan toch komen, doet ze net het omgekeerde. Zo vroegen de sociale partners unaniem om mensen die een landingsbaan nemen en tot hun wettelijke pensioenleeftijd werken, niet in hun pensioenrechten te beperken. Net daarom – aldus een lid van het kabinet – werd beslist om de landingsbanen wél te beperken, en in de plaats de aanvullende werk-

werkloosheidsuitkeringen voor deeltijds werkenden te sparen.

Lelijke kameel

De sociale partners sloten ook een akkoord om de centenindex te vervangen door een mechanisme waarbij een stijging van de energieprijzen correcter doorgerekend zou worden. De centenindex is ook voor de werkgevers een mechanisme dat niet toepasbaar is, een lelijke kameel. En de sociaaldemocraten van Vooruit waren de eersten om dat alternatief te verwerpen. Zo pijnlijk, de Vlaamse socialistische partij die de socialistische vakbond in de wind zet.

'De N-VA hoopt stiekem om de vakbonden nog een peer te stoven en zowel de centenindex als het alternatief van de sociale partners binnen te halen.'

De N-VA hoopt zelfs stiekem om de vakbonden nog een peer te stoven, en tijdens de begrotingsbesprekingen zowel de centenindex als het alternatief van de sociale partners binnen te halen.

'Indien gedragen akkoorden onder sociale partners geen solide basis meer kunnen zijn om de sociale verhoudingen in dit land vorm te geven, vrezen we voor sociale en economische chaos', staat te lezen in het persbericht van werkgevers en vakbonden.

Jef Maes is auteur van Onze sociale zekerheid. Ervaringen en voorstellen en ex-federaal secretaris van het ABVV

DOMME KIEKENS

ZE ZIJN OVERAL. ZE HEBBEN EEN MENING OVER ALLES. HIER IS UW VELDGIDS.

ALLESKENNER
Heeft overal een mening over, ook over onderwerpen waar hij nog nooit iets over gelezen heeft.

ZENDER, GEEN ONTVANGER
Luistert niet, want hij is te druk bezig met wachten op zijn beurt om te praten.

SELECTIEVE GEHEUGEN
Herinnert zich alleen dingen die zijn mening bevestigen. De rest is nepnieuws.

NUANCESCHUW
Denkt in zwart-wit, want tinten grijs zijn moeilijk en vermoeiend.

SMARTPHONE UNIVERSITEIT
Heeft een doctoraat in Facebook-wijsheid en een master in doorsturen zonder lezen.

BANGE BUBBELBEWONER
Blijft het liefst binnen zijn eigen gelijk. Buiten is het eng en daar zijn mensen met feiten.

COMPLEXLOOS
Als hij iets niet begrijpt, ligt het aan 'de anderen'. Nooit aan hemzelf.

OORZAAK VAN FILES OP DE INFOSNELWEG
Deelt, repost en verspreidt alles. Vooral onzin. Daardoor raakt het echte nieuws nooit vooruit.

GEVAREN
- Besmet anderen met onzin.
- Vermenigvuldigt zich razendsnel op sociale media.
- Kan een gesprek, een groep of een volledig land tot stilstand brengen.

WAT KUN JE DOEN?
- Blijf kalm. Voed hem niet.
- Gooi geen parels voor de zwijnen.
- Gebruik feiten, bronnen en geduld... maar verwacht geen wonderen.

ONTHOUD: NIET ELK KIEKEN DAT KAKELT, HEEFT GELIJK.

EEN BEETJE DENKEN KAN GEEN KWAAD. PROBEER HET.

Planlast in het onderwijs KT

Onderwijs moet georganiseerd worden rond lesgeven en leren. Alles wat dat niet rechtstreeks ondersteunt, moet eruit.
Dat lijkt een simpele uitspraak, maar ze raakt wel de kern van het debat. De laatste decennia gebeurde er in het onderwijs immers iets bizar. Al koos het beleid er niet voor leerkrachten minder tijd te laten besteden aan lesgeven, is dat in de praktijk toch het gevolg geweest omdat er rond die lessen steeds meer administratie, registraties, procedures, overlegmomenten, verslagen en controles zijn gegroeid. Er ontstond een situatie waarin een leerkracht niet alleen moet lesgeven, begeleiden, evalueren en motiveren, maar ook voortdurend administratief moet aantonen dat hij of zij dat gedaan heeft. Planlastverlaging mag daarom niet vertrekken vanuit de vraag welke van deze taken we kunnen vereenvoudigen maar vanuit een veel fundamentelere vraag: welke van deze taken zijn werkelijk noodzakelijk voor goed onderwijs? En minstens even belangrijk: welke taken kunnen verdwijnen? Want te vaak wordt planlast aangepakt door vereenvoudiging. Een digitaal formulier ipv een papieren formulier. Een registratie wordt geautomatiseerd. Een platform wordt gebruiksvriendelijker. Het lost het kernprobleem alvast niet op. Een taak die overbodig is, blijft overbodig, ook wanneer ze digitaal wordt uitgevoerd en op een andere manier wordt versimpeld.
Ook de cultuur van controle verdient aandacht. De kwaliteit van onderwijs wordt uiteindelijk zichtbaar in de klas, in de relatie tussen leerkracht en leerling, in de kennis en vaardigheden die jongeren verwerven. Wanneer steeds meer energie gaat naar het produceren van bewijsstukken, dreigt het risico dat het papier belangrijker wordt dan de werkelijkheid die het geacht wordt te bewijzen. Immers, planlastverlaging gaat ook over vertrouwen. Vertrouwen in de professionaliteit van leerkrachten. Vertrouwen dat niet alles wat waardevol is meetbaar hoeft te zijn of /kan zijn en dat goed onderwijs niet ontstaat uit steeds meer formulieren, maar uit tijd, aandacht en ruimte voor wat er werkelijk toe doet.

Als je de planlast wil verlagen moet je je niet afvragen hoe dingen eenvoudiger maken. De belangrijkste vraag is veel eenvoudiger. Moet dit eigenlijk wel gebeuren? Een andere eenvoudige regel die zou kunnen gelden: voor elke nieuwe verplichting moet een bestaande verplichting verdwijnen. Niet als slogan, maar als principe. Onderwijs heeft immers nood aan onderhoud, niet aan voortdurende uitbreiding.
Planlast ontstaat natuurlijk niet alleen door administratie. Ze ontstaat ook wanneer leerkrachten voortdurend taken moeten opnemen buiten hun expertise, wanneer vakken vervagen en doelen steeds breder worden uitgesmeerd over iedereen. Eén leraar die lesgeeft binnen zijn eigen vakgebied kan zich verdiepen, voorbereiden en groeien in zijn expertise. Een master en een bachelor die lesgeven binnen hun eigen domein, werken vanuit kennis, ervaring en vertrouwen. Wanneer personeelsleden steeds vaker buiten hun studie- en vakgebied moeten functioneren, stijgt niet alleen de werkdruk, wat op papier een praktische oplossing lijkt, creëert in werkelijkheid immers heel veel extra planlast.
Hetzelfde voor de manier waarop leerdoelen worden georganiseerd. De voorbije jaren zijn steeds meer maatschappelijke verwachtingen in het onderwijs terechtgekomen. Burgerschap, mediawijsheid, financiële geletterdheid, verkeerseducatie, gezondheid, duurzaamheid, digitale vaardigheden en tal van andere doelstellingen zijn waardevol. Maar wanneer ze bovenop bestaande vakken worden geplaatst en uiteindelijk de verantwoordelijkheid van iedereen worden, dreigt een paradox te ontstaan: wat van iedereen is, wordt in de praktijk vaak van niemand. Aparte vakken zijn beter. Vakken hebben niet alleen een inhoudelijke functie, maar ook een organisatorische. Ze geven duidelijkheid over wie waarvoor verantwoordelijk is. Wanneer die structuur vervaagt, ontstaat overleg, afstemming, rapportering en coördinatie. Dat alles kost tijd. Tijd die niet naar leerlingen gaat. Planlastverlaging betekent daarom ook durven kiezen voor helderheid. Laat mensen zoveel mogelijk werken vanuit hun expertise. Geef vakken voldoende ruimte om hun eigen doelstellingen te realiseren. Vermijd dat steeds nieuwe opdrachten zonder duidelijke eigenaar bij alle leerkrachten terechtkomen. Want de sterkste school is niet noodzakelijk de school waarin iedereen alles doet. De sterkste school is vaak de school waarin iedereen goed kan doen waar hij of zij sterk in is.

**Mijnheer de Eerste Minister,
Mijnheer de Minister van Buitenlandse Zaken,
Dames en heren leden van de federale regering,**

LIES SCHROE

Onmiddellijke actie gevraagd voor humanitaire toegang tot Gaza en voor de bescherming van Belgische burgers

De Global Sumud Flotilla is een civiel, vreedzaam en legaal initiatief dat de illegale blokkade van Gaza — van kracht sinds 2007 — wil doorbreken en levensreddende humanitaire hulp wil leveren aan de bevolking. In de nacht van 29 op 30 april 2026 zijn boten van de flotilla op gewelddadige en illegale wijze geënterd door de israëlische marine in internationale wateren, op meer dan 1.100 kilometer van de Israëlische kust. Ongeveer 175 ongewapende burgers werden ontvoerd en blootgesteld aan fysiek en verbaal geweld en intimidatie. 34 deelnemers hadden medische zorgen nodig in het ziekenhuis en er zijn 4 getuigenissen van seksueel geweld door israëlische soldaten. Onder de gevangenen bevonden zich 3 Belgische staatsburgers en enkele personen die in België verblijven.

De reactie van de Belgische regering was teleurstellend. Terwijl Spanje en Brazilië hun diplomatieke kanalen mobiliseerden om de vrijlating van hun staatsburgers te verkrijgen, en Turkije een gerechtelijk onderzoek opende tegen de israëlische verantwoordelijken voor de onderschepping, verklaarde onze minister van Buitenlandse Zaken: „Deze vloten, die zijn contraproductief. Wat verwachten ze van mij? Dat we het leger sturen?" (La Libre, 30 april 2026). Nee, Mijnheer de minister. Wij verwachten dat u uw werk doet.

In september 2025 erkende België de staat Palestina bij de VN. De regering had een voorwaarde gesteld: de vrijlating van de laatste israëlische gijzelaar. Die voorwaarde is vervuld sinds januari 2026. De erkenning is dus volledig van kracht. Ze schept verplichtingen. Men kan een staat niet erkennen en de ogen sluiten wanneer zijn grondgebied onderworpen wordt aan een illegale blokkade, zijn bevolking uitgehongerd wordt, en de burgers die hulp proberen te brengen worden onderschept en gemarteld in internationale wateren. De erkenning van een staat is geen symbolisch gebaar — ze impliceert concrete verplichtingen.

De vloot hervat haar missie op donderdag 14 mei vanuit Marmaris. Honderden deelnemers uit tientallen landen, onder wie leden van de Belgische delegatie, zijn nog steeds aan boord. Wij vragen u te handelen.

Concreet eisen wij:

1. De garantie van een effectieve consulaire bescherming voor alle Belgische staatsburgers en personen die in België verblijven en aan de missie deelnemen.
2. Een publieke veroordeling van de illegale onderschepping van civiele schepen in internationale wateren, en van het geweld tegen vreedzame deelnemers.
3. Dat op Europees niveau de onmiddellijke opening van een humanitaire corridor naar Gaza en de opheffing van de blokkade wordt geëist, overeenkomstig het internationaal humanitair recht.
4. Uw steun voor de inspanningen voor de vrijlating van de Palestijnse politieke gevangenen die momenteel illegaal worden vastgehouden in israëlische gevangenissen.
5. Concrete diplomatieke maatregelen — waaronder het ontbieden van de israëlische ambassadrice zolang israël het internationaal recht blijft schenden.

België heeft sterke diplomatieke keuzes gemaakt. Het is tijd dat die zich vertalen in daden — niet in voorzichtige communiqués, maar in duidelijke standpunten, dat het internationaal recht dat ons land zegt te verdedigen, eer aan doet.

Met respect en hoogdringendheid
,
Liesbet Schroe

HUMANITAIRE HULP IS GEEN MISDAAD.
MENSELIJKHEID IS GEEN OPTIE.
BESCHERM BURGERS. BREEK DE BLOKKADE.
ZORG DAT DE HULP GAZA BEREIKT.
GAZA
HUMANITARIAN AID FOR GAZA
BESCHERM BELGISCHE BURGERS EN ALLE DEELNEMERS.
VEROORDEEL DE ILLEGALE ONDERSCHEPPING EN HET GEWELD.
EIS EEN HUMANITAIRE CORRIDOR NAAR GAZA EN HEF DE BLOKKADE OP.
STEUN DE VRIJLATING VAN PALESTIJNSE POLITIEKE GEVANGENEN.
NEEM CONCRETE DIPLOMATIEKE MAATREGELEN EN LAAT HET INTERNATIONAAL RECHT GELDEN.
PRINCIPES ZIJN BELANGRIJK. DADEN NOG MEER.

Ziekenfondsen ?

DIRK HARSCH

Gelezen bij Jan De Zutter

Er gaat vandaag nogal wat aandacht naar de ziekenfondsen. Want er moet geld gevonden worden om een ontsporende begroting terug op de rails te krijgen.
Misschien zijn er wel mensen die 'schijnbaar' ziek zijn, maar eigenlijk toch kunnen werken. En misschien zijn de ziekenfondsen niet streng genoeg voor deze mensen, of erger, doen ze aan cliëntelisme door de ogen dicht te knijpen. Of laat ons het maar gewoon zeggen zoals het hondenfluitje het ons wil doen geloven: daar zitten toch een pak profiteurs tussen.
Had Christophe Deborsu ook al niet aangetoond dat er bij al die werklozen en werkonbekwamen toch heel wat lieden zijn die er de kantjes van af lopen?
In 2012 liet de fractie van Socialisten en Democraten in het Europees parlement een onafhankelijke studie uitvoeren naar fiscale ontwijking en fraude. Dat werd, voor heel Europa, geraamd op 1000 miljard euro.
De studie was ernstig en werd later overgenomen in de communicatie van de Europese Commissie. Het ging over belastingontwijking door multinationals, agressieve fiscale planning, winstverschuiving naar belastingparadijzen en grootschalige fiscale fraude.
In een geactualiseerde versie van 2019 eindigde dat bedrag op 825 miljard euro. In discussies werden die bedragen vergeleken met het totale gezondheidsbudget in de EU.
Heeft er iemand daar ooit nog iets over gehoord?
Hoort u daar de N-VA of de MR over piepen? Is dat misschien geen ideetje om de begroting op orde te krijgen?
Dat er misschien moet gesleuteld worden aan de werking van de ziekenfondsen wil ik niet eens betwisten. Maar ik kan me niet aan de indruk onttrekken dat dat hele verhaal eerder een ideologisch afleidingsmanoeuvre is om vooral de problemen niet te zien waar ze zich echt bevinden.
Laat ons vooral naar beneden schoppen, daar waar de zieken en de werklozen zitten en zeker niet naar boven kijken waar het grote geld van onder onze voeten weggemaaid wordt

Hoe ontstond Directe Democratie in Zwitserland?

Daar is wat verbeeldingskracht voor nodig en je in een situatie van anderen te kunnen zetten zodat je hun beweegredenen beter kan begrijpen. *Zo een beetje zoals je proberen in te beelden waarom mensen naar Europa vluchten? Dan kan je hen ook beter beoordelen.*

Stel je een der meest woeste gebieden van het toenmalige Europa voor?

Hoge bergtoppen en ketens die als muren rond soms lieflijk uitziende valleien stonden waarin het leven niet altijd zo liefelijk was maar moeilijk en zeer onherbergzaam en ernstige "struggle for life " dagelijkse problemen waren. De oude taal in Zwitserland was Reto Romaans maar de omringende landen wilden ook hun stukje Zwitserland en zo werd de oude taal verdrongen en kwamen er Duits en Frans en Italiaans binnen gedrongen. En elke vallei was fantastisch en beter dan de andere en zo ontstond daar nog bovenop, heel lokaal maar keihard, nationalisme dat geen plaats liet voor redelijkheid. Zwitsers hebben elkaar lange tijd onderling bestreden in soms heuse veldslagen en ze stonden bekend als onredelijke woestelingen.
Tot er enkele "valleien", later cantons geworden, het beu waren en aan deze energie verslindende domheden een einde wilde wilden maken.Ze kwamen samen, zoals dat hoort, en maakten zeer zelf beschermende afspraken waarbij niet één van hen voor de ander moest onderdoen maar waar vooral respect voor elkaars taal,cultuur en territorium hoofdpunten waren.Geen faciliteiten gedoe....verhuizen naar een ander taalgebied was aanpassen....meteen! Dat schiep gelijkheid en uiteindelijk vrede op meer dan een vlak. **De Zwitserse mentaliteit is er vooral een geworden van over ALLES samen te overleggen.Dat werd Directe Democratie!**

HET ZOU OOK EEN OPLOSSING VOOR BELGIË én voor EUROPA kunnen zijn!

De Illusie van Soevereiniteit: Wat Kolonel MacGregor Onthult over het Verval van de Westerse landen

"Wie regeert dit land, en ten behoeve van wie?" Met deze fundamentele, ongemakkelijke vraag snijdt kolonel Douglas MacGregor in een recente, hartstochtelijke oproep de kern aan van een groeiend onbehagen dat niet alleen de Verenigde Staten teistert, maar als een dringend waarschuwend signaal moet klinken voor de gehele westerse wereld. Zijn boodschap is meer dan een binnenlandse politieke klacht over stijgende prijzen of onpopulair beleid. Het is een diepgaande, scherpe analyse van hoe de mechanismen van de westerse landen van binnenuit worden uitgehold door gefragmenteerde loyaliteiten, niet-verkozen machtsstructuren en een buitenlandse politiek die volledig losstaat van het nationale belang. Voor de oplettende burger in Europa, en zeker in een klein, historisch complex land als België, is dit niet louter Amerikaans nieuws. Het is een spiegel. Het is de kanarie in de koolmijn voor een bestel dat zijn eigen fundamentele contract met de burger heeft opgezegd.

De Economische en Geopolitieke Rekening van een "Noodzakelijke" Oorlog

MacGregor opent zijn betoog met een realiteit die niet te ontkennen valt en die aan elke westerse keukentafel voelbaar is: de directe economische en menselijke kosten van een buitenlands beleid dat door een kleine elite wordt opgelegd. Hij wijst op de catastrofale gevolgen van onverklaarde militaire escalaties, zoals de door hem beschreven conflictzone in de Perzische Golf. De wereldwijde aanvoerlijnen van brandstof, kunstmest en veevoeder via de Straat van Hormuz zijn met meer dan 90% verstoord.
Dit is geen abstract statistisch gegeven voor analisten; het is een existentiële bedreiging voor de beschaafde wereld. De logica is onverbiddelijk: wanneer kunstmest niet wordt vervoerd, mislukken oogsten. Wanneer brandstof niet stroomt, vallen transportnetwerken stil. Kritieke medicijnen bereiken hun bestemming niet en voedsel verdwijnt uit de schappen. De prijsstijgingen die in de komende maanden in de supermarkten en pompstations zullen komen, kondigen zich niet beleefd aan. Zij zullen stil en meedogenloos toeslaan in het huishoudbudget van gezinnen die al onder druk staan. LEES VERDER https://jakobijn.be

DE ACHTUREN WERKDAG: 1
Een collectieve uitputtingsmachine.

Bobo Deb

De achturen werkdag wordt vaak voorgesteld als een vanzelfsprekend onderdeel van het moderne leven. Werken van negen tot vijf geldt als de norm, als de rationele manier waarop een samenleving haar economie organiseert. Wie daar moeite mee heeft, krijgt regelmatig te horen dat werken nu eenmaal bij het leven hoort, dat discipline belangrijk is en dat vermoeidheid simpelweg onderdeel is van volwassenheid.

Maar wat gebeurt er als we die norm eens kritisch bekijken?

De officiële werkdag duurt misschien acht uur, maar voor veel mensen stopt de verplichting daar niet. Reistijd, voorbereiding, administratieve taken en de mentale overgang van werk naar privé maken dat een werkdag vaak tien tot twaalf uur van iemands dag opslokt. Trek daar acht uur slaap vanaf, en er blijft slechts een beperkt aantal uren over voor koken, huishouden, persoonlijke relaties, lichaamsbeweging, ontspanning en herstel.

De vraag is dan niet waarom zoveel mensen zich uitgeput voelen. De vraag is waarom we dat niet vreemd vinden.

Wanneer politici, werkgevers en economen spreken over een "achturen werkdag", tellen zij meestal alleen de uren waarvoor loon wordt betaald. De tijd die nodig is om op het werk te verschijnen, de mentale belasting van deadlines of de voortdurende bereikbaarheid buiten kantooruren blijven vaak buiten beeld.

Toch ervaart het menselijk brein die uren niet als vrije tijd. Een treinrit van een uur naar kantoor voelt niet als ontspanning. Het controleren van werkmails in de avond voelt niet als rust. De moderne werknemer verkoopt niet alleen arbeid, maar vaak ook een aanzienlijk deel van zijn aandacht enmentale ruimte.

Hierdoor ontstaat een paradox: officieel beschikken mensen over meer vrije tijd dan ooit tevoren, maar subjectief ervaren velen juist een permanent tekort aan tijd.

Voorstanders van het huidige systeem wijzen er vaak op dat arbeid vroeger veel zwaarder was. Dat klopt. Fabrieksarbeid, mijnbouw en landbouw vereisten een fysieke inspanning die voor veel moderne werknemers nauwelijks voorstelbaar is. Maar die vergelijking mist een belangrijk punt.

Moderne arbeid is misschien minder fysiek belastend, maar stelt steeds hogere eisen aan concentratie, informatieverwerking en emotionele regulatie. Kantoormedewerkers schakelen voortdurend tussen e-mails, vergaderingen, berichten en deadlines. Zorgverleners dragen een zware emotionele verantwoordelijkheid. Dietverleners moeten permanent klantvriendelijk blijven, ongeacht hun eigen toestand.

Het menselijk brein is geëvolueerd in kleine groepen, met relatief beperkte informatiestromen. Het is niet ontworpen voor honderden digitale prikkels per dag, voortdurende onderbrekingen en een werkcultuur waarin productiviteit vrijwel continu wordt gemeten en geoptimaliseerd.

De moderne economie is gebouwd op een eenvoudig principe: meer output met minder middelen.

Op zichzelf is daar niets mis mee. Technologische vooruitgang heeft levens verbeterd, ziekten verminderd en materiële welvaart vergroot. Het probleem ontstaat wanneer efficiëntie geen middel meer is, maar een doel op zich wordt.

Elke technologische verbetering die tijd zou moeten besparen, lijkt te worden gevolgd door nieuwe verwachtingen. E-mail moest communicatie versnellen, maar creëerde een cultuur van permanente bereikbaarheid. Software moest administratieve lasten verminderen, maar leidde vaak tot meer rapportages, metingen en controles. In plaats van ruimte te creëren voor rust, wordt de vrijgekomen capaciteit vaak opnieuw gevuld met extra werk.

Een van de meest opvallende aspecten van de moderne werkcultuur is deneiging om uitputting te individualiseren. Wanneer iemand moeite heeft om het tempo vol te houden, wordt al snel gesproken over motivatie, discipline of mentale weerbaarheid. Daarmee verschuift de aandacht van de omstandigheden naar het individu.

Natuurlijk verschillen mensen in belastbaarheid. Maar wanneer duizenden werknemers kampen met stress, burn-outklachten, slaapproblemen en chronische vermoeidheid, ligt het voor de hand om ook het systeem zelf te onderzoeken. Een samenleving waarin grote groepen mensen structureel uitgeput raken, heeft mogelijk niet alleen een probleem met individuele veerkracht, maar ook met de manier waarop arbeid is georganiseerd

Misschien is de belangrijkste vraag niet of mensen kúnnen werken tot hun pensioen. Velen doen dat immers. De belangrijkste vraag is of het huidige model werkelijk het beste is dat een technologisch geavanceerde samenleving kan bedenken. Als productiviteit blijft stijgen, automatisering steeds verder gaat en technologie steeds meer werk overneemt, waarom lijkt de gemiddelde werknemer zich dan niet vrijer te voelen? Waarom ervaren zoveel mensen een chronisch tekort aan tijd, energie en mentale ruimte?

Misschien is het tijd om de achturen werkdag niet langer ,te beschouwen als een natuurwet, maar als een historische afspraak die opnieuw ter discussie mag worden gesteld? Want een samenleving zou niet alleen moeten worden beoordeeld op hoeveel werk zij kan produceren, maar ook op hoeveel ruimte zij laat voor levenbuiten dat werk.

Werken om te leven of leven om te werken? Tijd voor een nieuw arbeidscontract!

Kritiek op de moderne werkcultuur wordt vaak weggezet als naïef ofonrealistisch. Wie vraagtekens plaatst bij de traditionele veertiguren werkweek krijgt al snel te horen dat arbeid nu eenmaal noodzakelijk is en dat een samenleving niet kan functioneren zonder mensen die hun verantwoordelijkheid opnemen. Dat is natuurlijk waar. Ziekenhuizen draaien niet vanzelf. Scholen functioneren niet zonder leerkrachten.

Wegen worden niet onderhouden door goede bedoelingen. Voedsel verschijnt niet spontaan in de supermarkt.
De vraag is dan ook niet of arbeid nodig is. De echte vraag is of de manier waarop wij arbeid vandaag organiseren nog wel aansluit bij wat mensen nodig hebben om gezond, productief en menswaardig te kunnen leven.
De standaard werkweek die vandaag als normaal wordt beschouwd, ontstond in een tijdperk waarin de economische realiteit er fundamenteel anders uitzag. Sindsdien zijn automatisering, digitalisering en technologische innovatie exponentieel toegenomen. Een moderne werknemer beschikt over hulpmiddelen waar vorige generaties alleen maar van konden dromen. Computers verwerken in seconden taken die vroeger uren of dagen kostten.
Toch lijkt de gemiddelde werknemer niet meer tijd te hebben gekregen. Integendeel.
Veel mensen ervaren een constante druk om bereikbaar, beschikbaar en productief te blijven. De efficiëntiewinst die technologie oplevert, wordt vaak niet omgezet in meer vrije tijd, maar in hogere verwachtingen en extra taken.
Daardoor ontstaat een vreemde paradox: we produceren meer dan ooit, maar voelen ons zelden vrijer.
Een van de grootste fouten in het arbeidsdebat is dat alle banen vaak op één hoop worden gegooid.
Een veertiguren werkweek achter een bureau is niet hetzelfde als een veertiguren werkweek in de bouw, de zorg, het transport of de industrie.
Een verpleegkundige die nachtdiensten draait, een dakwerker die in weer en wind werkt, een magazijnmedewerker die dagelijks honderden kilo's verplaatst of een zorgkundige die voortdurend onder emotionele druk staat, betaalt een andere prijs voor zijn loon dan iemand met een relatief-comfortabele kantoorfunctie.
Toch worden deze beroepen vaak beoordeeld volgens dezelfde standaard.
Dat roept een fundamentele vraag op: waarom verwachten we van mensen in fysiek en mentaal uitputtende beroepen dat zij hetzelfde aantal jaren en uren werken als mensen in aanzienlijk minder belastende functies?
Toch worden deze beroepen vaak beoordeeld volgens dezelfde standaard.
Dat roept een fundamentele vraag op: waarom verwachten we van mensen in fysiek en mentaal uitputtende beroepen dat zij hetzelfde aantal jaren en uren werken als mensen in aanzienlijk minder belastende functies?
Een vijftigjarige administratief medewerker bevindt zich niet noodzakelijk in dezelfde lichamelijke toestand als een vijftigjarige bouwvakker die al dertig jaar zwaar fysiek werk verricht. Een verpleegkundige die jarenlang nachtdiensten heeft gedraaid, draagt vaak een andere vorm van slijtage mee dan iemand met een voorspelbaar dagritme.
Een rechtvaardig arbeidsmodel zou die verschillen moeten erkennen. Dat kan onder meer door:
➡ **vervroegde pensioenmogelijkheden voor zware beroepen;**
➡ **meer herstelperiodes tijdens de loopbaan;**
➡ **extra vakantiedagen voor langdurig belastende functies;**
➡ **soepelere overgangsregelingen naar deeltijds werk op latere leeftijd;**
➡ **betere bescherming tegen fysieke en mentale overbelasting.**
Niet omdat deze werknemers zwakker zijn, maar juist omdat hun werk essentieel is

DE ACHTUREN... 2

Een van de meest veelbelovende hervormingen is de verkorting van de werkweek.
Dat betekent niet noodzakelijk minder productie.
Verschillende experimenten tonen aan dat werknemers vaak efficiënter werken wanneer zij meer tijd krijgen voor herstel. Minder vermoeidheid leidt tot minder fouten, minder ziekteverzuim en een hogere betrokkenheid.
Een werknemer die uitgerust is, levert vaak meer waarde dan een werknemer die structureel uitgeput raakt.
Bovendien zou een kortere werkweek vooral voor zware beroepen een aanzienlijke verbetering kunnen betekenen. Voor iemand met fysiek belastend werk kan één extra rustdag per week een wezenlijk verschil maken voor gezondheid en levenskwaliteit.
Gedurende de afgelopen eeuw werd vooruitgang vooral gemeten in geld, productie en economische groei. Maar misschien wordt een belangrijk aspect van welvaart daarbij over het hoofd gezien: tijd.
Wat heeft een stijgende productiviteit voor waarde als mensen geen energie meer hebben om hun gezin te zien, hun gezondheid te onderhouden of hun interesses te ontwikkelen?
Wat betekent economische vooruitgang als een aanzienlijk deel van de bevolking voortdurend vermoeid is?
Een samenleving die groeit, zou niet alleen meer goederen moeten produceren. Zij zou haar burgers ook meer tijd moeten schenken.
➡ **Tijd voor familie.**
➡ **Tijd voor rust.**
➡ **Tijd voor persoonlijke ontwikkeling.**
➡ **Tijd om simpelweg mens te zijn.**

Arbeid zal altijd een noodzakelijk onderdeel van een samenleving blijven.
Maar dat betekent niet dat de huidige vorm van arbeid onaantastbaar is.
Misschien moeten we afstappen van het idee dat succes gelijk staat aan zoveel mogelijk uren presteren gedurende zoveel mogelijk jaren.
Misschien moeten we erkennen dat productiviteit niet het enige doel van een samenleving is.
De uitdaging van de 21e eeuw is niet om mensen steeds harder te laten werken.
De uitdaging is om een systeem te bouwen waarin noodzakelijke arbeid wordt verricht zonder dat grote groepen mensen structureel uitgeput raken.
Want uiteindelijk zou werk het leven moeten ondersteunen. Niet vervangen.

Bobo Deb

De OEFER'S werken allemaal GRATIS!
Maar er zijn natuurlijk kosten voor internet, verplaatsing, zelfs elektriciteit.
Wij HOUDEN speciaal van mensen die ons 1 EUROTJE per maand storten. Elke maand ?
vzw DOEN - BE69 5230 8139 3078
DANK U

“Hoe kunnen we ons gewone, comfortabele leven leiden terwijl we weten dat er elke dag vreselijk lijden plaatsvindt voor zoveel mensen over de hele wereld? Kunnen we ooit vrede sluiten met dat lijden?”

Phil De Fer

Het is een briljante vraag
.
Ik heb er zelf jarenlang mee geworsteld.
Ik denk niet dat je “vrede sluit” met wreedheid en geweld.
Niet vandaag. Misschien nooit.
En waarom zou je ook?

Kijk. Ik kan je niet vertellen hoe je moet rouwen of hoe je moet vechten. Ik kan je niet vertellen wat je moet doen. Maar ik kan je het volgende suggereren.
Laat het lijden van de onschuldigen en de onderdrukten je raken. Laat het je hart breken. Laat het pijn doen. Diep. De pijn zelf betekent dat je hart nog steeds werkt! Je bent niet gevoelloos. Je bent niet afstandelijk, koud of onverschillig. Je ontloopt je menselijkheid niet

Je hebt pijn omdat je broeders en zusters pijn hebben. Je behoort tot dezelfde stroom van menselijkheid.
Tegelijkertijd moet je, als je kunt, een grens stellen aan je pijn. Onthoud dat jij deze gruwel niet hebt veroorzaakt. Je kunt niet alles dragen zonder er zelf door verpletterd te worden, zonder te worden vernietigd door het gewicht van het lijden in de wereld. Je kunt alleen dragen wat werkelijk van jou is.
Dus kies je zo veel mogelijk zelf hoe en wanneer je je ermee bezighoudt. Wanneer je leest. Wanneer je kijkt. Wanneer je praat over wereldgebeurtenissen. Wanneer je luistert. Je doet dit bewust, weloverwogen.
Verdriet en woede moeten aanwezig zijn, niet eindeloos de hele dag door zonder grenzen in je zenuwstelsel worden gepompt. Dat is geen compassie. Het is een snelle weg naar burn-out en hulpeloosheid.
Dus adem eerst. Je vindt je evenwicht. Je keert elke dag terug naar je werkelijke verantwoordelijkheid. Hoe je spreekt. Hoe je de mensen om je heen behandelt. Hoe je van je kind, je partner, je buurman houdt. Hoe je weigert onbewustheid door te geven. Hoe je weigert gevoelloosheid, haat of geweld aan te wakkeren in je familie, je gemeenschap, je werkplek, je stad of dorp.

Je doet je eigen innerlijke werk. Je kijkt eerlijk naar het geweld en de vooroordelen in jezelf. Je verzorgt je eigen jeugdwonden. Je kijkt naar de balk in je eigen oog voordat je naar de splinter in dat van je buurman wijst. Het helen van je eigen trauma is geen afleiding van het redden van de wereld. Ik geloof oprecht dat het onderdeel is van hoe de wereld gered wordt.
En ja, natuurlijk kun je nog steeds protesteren. Maar niet als permanente verontwaardiging. Niet als nog meer haat bovenop haat. Je handelt waar je kunt handelen. Je bent aanwezig. Je spreekt je uit. Je stemt. Je geeft gul. Je onthoudt je toestemming.
En je laat je door protest niet wreed maken! Als je protest je vermogen om lief te hebben kost, is de schade al aangericht.
En je rust ook. Je rust wanneer je kunt. Rust is geen luxe. Het is brandstof. Het is de bron van alles.
En je staat vreugde toe, zonder excuses en zonder schuldgevoel! Vreugde is geen verraad aan de zaak. Vreugde is hoe je voorkomt dat het geweld ook je ziel meeneemt.

Je laat je licht schijnen, zelfs als het onmogelijk donker aanvoelt.

En onthoud, er is geen gemakkelijke of schone manier om hiermee om te gaan. Iedereen die beweert van wel, is oppervlakkig of probeert je veel te goedkoop troost te verkopen. Diep geraakt worden door de wereld lost zich niet netjes op. Het biedt geen gemakkelijke afsluiting.

Je zult misschien nooit vrede vinden met al het lijden in de wereld, maar misschien kun je wel vrede sluiten met DÁT.

Tot slot wil ik zeggen dat het echt ontzettend moedig is om ervoor te kiezen wakker, teder, openhartig en nieuwsgierig te blijven in een wereld die je steeds vraagt je af te sluiten.

- **Jeff Foster**

SVEN NAESSENS
.brussels
VDAB
samen sterk voor werk
Meer Vlaamse langdurig werkzoekenden vinden een job nu uitkeringen beperkt zijn in

Jongens toch, wat is er mis met onze media?!

De eerste cijfers rond de beperking van de werkloosheidsuitkering worden door sommigen als een groot succes voorgesteld. En inderdaad: het aandeel langdurig werkzoekenden dat na het verlies van zijn uitkering een job vond, steeg van 9 naar 12 procent. Dat klinkt indrukwekkend, tot je de cijfers omzet naar absolute aantallen.

VDAB spreekt over ongeveer 17.430 langdurig werkzoekenden die hun uitkering dreigen te verliezen. Het verschil tussen 9 en 12 procent betekent dat ongeveer 523 mensen extra een job vonden. Dat is positief voor die 523 mensen. Elke persoon die opnieuw aan het werk raakt, verdient waardering. Maar budgettair moeten we wel eerlijk blijven over de grootteorde.

Zelfs als je ervan uitgaat dat elke extra werknemer de overheid ongeveer 30.000 euro per jaar oplevert via uitgespaarde uitkeringen en extra belastingen en sociale bijdragen, dan kom je uit op ongeveer 15 à 16 miljoen euro per jaar. Geen klein bedrag, maar ook geen bedrag dat onze begrotingsproblemen fundamenteel oplost.

Vergelijk dat eens met fiscale fraude. Volgens de allerlaagste studie wordt die in België geraamd op 5 tot 10 miljard euro per jaar. Stel dat de overheid daar dezelfde vooruitgang zou boeken als hier, namelijk een verbetering van 3 procentpunten. Dan spreken we niet over 523 extra werkenden en 15 miljoen euro opbrengst, maar over 150 tot 300 miljoen euro extra inkomsten per jaar.

Met andere woorden: dezelfde procentuele vooruitgang levert bij fiscale fraude tien tot twintig keer meer op dan bij deze groep langdurig werkzoekenden.

En als je beseft dat de grootorde in andere studies het over een veelvoud hebben dan zit er al snel een miljard verschil aan inkomsten tussen beiden.

Dat betekent niet dat activering onbelangrijk is. Integendeel. Wie kan werken, moet geholpen en gestimuleerd worden om opnieuw aan de slag te gaan. Maar het zet de politieke discussie wel in perspectief. We voeren dagenlang debat over een maatregel die voorlopig resulteert in ongeveer 523 extra mensen aan het werk en een geschatte opbrengst van 15 miljoen euro. Tegelijk gaat het veel minder over een domein waar een vergelijkbare verbetering honderden miljoenen euro's zou kunnen opleveren.

Misschien moeten we stoppen met doen alsof de grootste budgettaire uitdagingen zich bevinden bij mensen die al jarenlang werkloos zijn. De cijfers tonen iets anders. Als gezonde overheidsfinanciën echt de prioriteit zijn, dan verdienen de miljarden die verdwijnen door fiscale fraude minstens evenveel politieke aandacht als de 523 extra mensen die dankzij deze maatregel werk vonden.

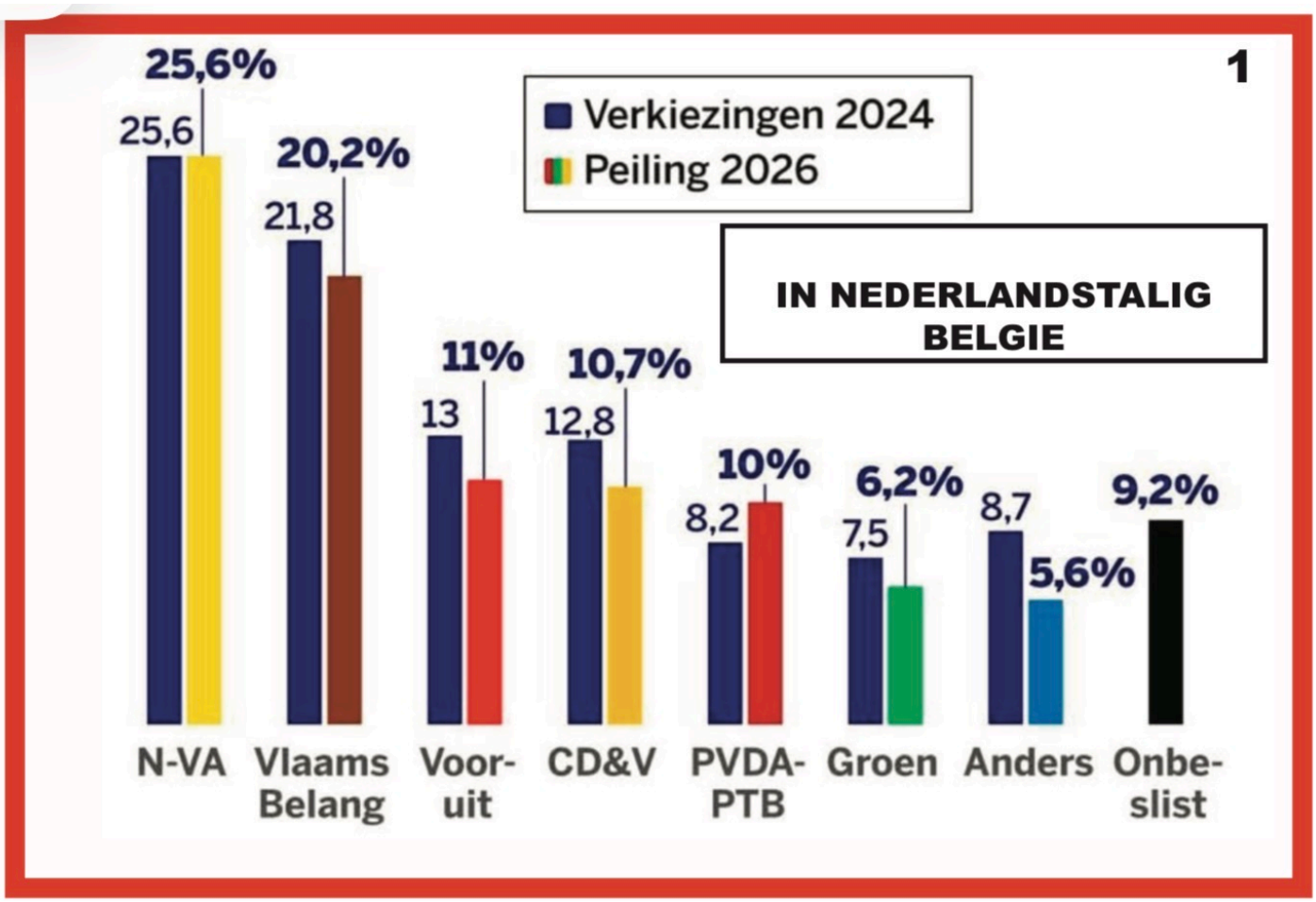

Het zou zeer interessant zijn de cijfers per provincie door te krijgen?

Edmond Feremans

De recente peiling toont dat Vooruit opnieuw terrein verliest, terwijl de PVDA verder groeit. Uiteraard bewijst zo'n grafiek niet wetenschappelijk waar elke verloren stem precies naartoe gaat, maar het lijkt aannemelijk dat een deel van de ontgoochelde Vooruit-kiezers hun toevlucht zoekt bij een partij die zich consequenter links profileert. Spijtig genoeg lijkt Groen daar veel minder van te profiteren.

Dat heeft wellicht te maken met een probleem dat Groen al jaren achtervolgt: een gebrek aan stabiliteit en continuïteit in de leiding. Telkens wanneer er iemand opstaat die erin slaagt de partij een duidelijk profiel te geven, begint intern opnieuw een discussie over koers, strategie of voorzitterschap. Daardoor blijft Groen voor veel kiezers moeilijk leesbaar. In de politiek is herkenbaarheid nu eenmaal belangrijk.

Dat Vooruit wordt afgestraft, verbaast mij niet. De partij heeft de voorbije jaren te vaak gekozen voor marketing, communicatie en imago, terwijl steeds meer kiezers zich afvragen waar de inhoud gebleven is. Mooie slogans zijn geen vervanging voor een duidelijke sociale visie. Wanneer een partij voortdurend probeert iedereen tevreden te houden, dreigt ze uiteindelijk niemand meer echt te overtuigen.

Ik hoop daarom dat verdere verliezen van Vooruit in de eerste plaats terechtkomen bij progressieve partijen zoals Groen en de PVDA, en niet bij Vlaams Belang of andere partijen die deze rechtse beleidskoers ondersteunen. Want uiteindelijk gaat het

niet alleen over electorale strategie, maar over de richting waarin de samenleving evolueert.
Wat mij vooral opvalt, is dat verschillende regeringspartijen zich lijken te gedragen alsof de gevolgen van hun beleid nooit zullen worden beoordeeld door de kiezer. CD&V, Les Engagés, Vooruit en zelfs de N-VA lijken soms te vergeten dat veel van hun maatregelen vandaag nog niet volledig voelbaar zijn. Het echte oordeel komt vaak pas wanneer mensen de gevolgen in hun loonbrief, hun pensioen, hun sociale bescherming of hun dagelijkse levensstandaard beginnen te merken.
Misschien is dat ook de reden waarom sommige hervormingen zo lang mogelijk worden uitgesmeerd in de tijd. Hoe verder de pijnlijke gevolgen van een maatregel verwijderd zijn van de volgende verkiezingen, hoe kleiner men hoopt dat de electorale schade zal zijn. Dat is een bekende logica in de politiek.
Tegelijk blijft de realiteit dat er zonder de N-VA vandaag nauwelijks een geloofwaardige meerderheid kan worden gevormd. Dat geeft die partij een sterke onderhandelingspositie. In theorie zou de N-VA ook andere coalitieformules kunnen onderzoeken, inclusief een samenwerking met Vlaams Belang, al blijft dat politiek bijzonder gevoelig.
Voorlopig lijkt de enige partij aan de linkerzijde die echt winst boekt de PVDA. Of dat een tijdelijke protestreactie is of het begin van een diepere verschuiving binnen het Vlaamse politieke landschap, zal de toekomst uitwijzen. Maar één zaak lijkt duidelijk: zolang Vooruit dezelfde leiding, dezelfde strategie en dezelfde nadruk op marketing blijft hanteren, zal de partij het moeilijk hebben om het vertrouwen van een deel van haar traditionele achterban terug te winnen

Bobo Deb

De Prijs van de 'Vrijheid': Waarom Europa's LNG-Strategie de Industrie uitholt

Toen EU-commissievoorzitter Ursula von der Leyen onlangs betoogde dat Amerikaans vloeibaar gas (LNG) "beter en betaalbaarder" is dan het voormalige Russische pijpleidinggas, klonk dat bij velen niet alleen als politieke retoriek, maar als een regelrechte belediging van het gezonde verstand in de oren.
Iedereen met een basisbegrip van thermodynamica en logistiek weet: gas bevriezen tot -162 graden Celsius, in gigantische tankers de Atlantische Oceaan overvaren, om het vervolgens in Europese havens weer te vergassen, is fysiek en economisch inferieur aan het simpelweg opendraaien van een pijpleiding vanuit de buurlanden.

De transitie van goedkoop Russisch gas naar peperduur Amerikaans LNG is geen economisch succesverhaal. Het is een geopolitieke noodgreep waarvan de rekening direct bij de Europese burger en de industrie wordt neergelegd.

De Wetten van de Fysica Liegen Niet. De bewering dat LNG op de lange termijn "betaalbaarder" is, houdt in de praktijk geen stand. De infrastructuur die nodig is voor de winning (vaak via het omstreden "fracking" in de VS), de liquefactie (het proces waarbij een vaste stof of gas in een vloeistof verandert), het maritieme transport en de hervergassing brengt enorme vaste en operationele kosten met zich mee. Historisch gezien functioneerde de Europese industrie, en met name de Duitse economische motor, op de garantie van goedkope, stabiele energie via pijpleidingen.

Sinds de breuk met Moskou en de sabotage van de Nord Stream-pijpleidingen zijn de Europese gasprijzen weliswaar gestabiliseerd ten opzichte van het crisisjaar 2022, maar ze liggen structureel vele malen hoger dan de Amerikaanse binnenlandse prijzen. Het resultaat? Een sluipende deïndustrialisatie. Chemie- en metaalgiganten verplaatsen hun productiecapaciteit in hoog tempo naar de Verenigde Staten of Azië, simpelweg omdat produceren in Europa onbetaalbaar is geworden.

Vanuit het perspectief van Brussel wordt deze prijsverhoging verdedigd als een noodzakelijke "veiligheidspremie". Het argument luidt dat Rusland gas als geopolitiek wapen gebruikte door in de aanloop naar 2022 de leveringen stap voor stap dicht te knijpen. Strategische autonomie vereist diversificatie, je wilt als continent niet aan chantage onderhevig zijn door één leverancier.
Maar de kritische vraag die de EU weigert hardop te beantwoorden is: hebben we de ene afhankelijkheid niet simpelweg verruild voor de andere?
Europa is nu voor een gigantisch deel van zijn energievoorziening overgeleverd aan de grillen van de Amerikaanse markt en Washingtons politieke agenda. Als de Amerikaanse overheid besluit de exportquota te beperken om de eigen binnenlandse prijzen laag te houden, zoals de regering-Biden begin 2024 tijdelijk deed met een pauze op nieuwe LNG-exportvergunningen, zit Europa direct in de kou.
Terwijl Europese lidstaten honderden miljarden euro's aan subsidies moesten pompen in het overeind houden van energiebedrijven en het compenseren van burgers, beleefden Amerikaanse energiegiganten de vetste jaren uit hun geschiedenis. De winsten die over de rug van de Europese energiecrisis naar Houston en New York zijn gevloeid, zijn astronomisch.

Het is dan ook niet vreemd dat critici spreken van een asymmetrische relatie. De Verenigde Staten beschermen hun eigen economie met protectionistische maatregelen zoals de "Inflation Reduction Act" (IRA), die Europese bedrijven wegzuigt met goedkope energie en belastingvoordelen. Europa daarentegen holt willens nillens zijn eigen concurrentiepositie uit om trouw te blijven aan de trans-Atlantische alliantie.
Het werkelijke probleem met de retoriek van de EU-elite is het gebrek aan intellectuele eerlijkheid. Als de transitie naar LNG een puur politieke en strategische keuze is om Rusland te straffen en de NAVO-banden te versterken, zeg dat dan

Door economische wetmatigheden te ontkennen en geopolitieke afhankelijkheid te verpakken als 'vrijheid', tonen EU-leiders zich blind voor de langetermijnschade die zij toebrengen aan het Europese continent. Wat overblijft is een Europa dat geopolitiek gezien braaf in de pas loopt, maar economisch gezien de hoofdprijs betaalt

OEF 20

NUMMER 20 - JUNI 2026

Twijfel is geen zwakte.
Vragen is geen bedreiging.
Feiten zijn geen mening.
Samen zoeken we naar inzicht,
in een wereld die kantelt.
Wij kiezen voor nieuwsgierigheid,
tegen eenvoud en tegen lawaai.
OEF. Onafhankelijk.
Eigenzinnig. Relevant.

56202 6. OEFMAGAZIN

UITGAVE VAN DOEN VZW - 0888 489 019 VZWDOENASBL@GMAIL.COM